

Fricz Ágnes

Cím: Virágok

Kategória: Tűzzománc

A Virágok című alkotásomat a szecesszió szellemiségére és stílusára építettem, mivel az az egyik legkedveltebb korstílusom. Közvetíteni szeretném ezt a világot a mű befogadóval, úgy, hogy érzékeltetni tudja ennek a fantasztikus korszaknak a lágy és organikus vonalait, színvilágát és eszmeiségét.

A szecesszió egy világképet mutat, nem egy egységes korstílust. Kivonulást, elszakadást jelent mindattól, amit a korabeli akadémikus művészet képviselt, és a hazugnak tartott historizmustól (neoreneszánsz, neobarokk, neogótikus stb. stílusok). Felmerült többek között az az értelmezési lehetőség, hogy a szecesszió az avantgárd legkorábbi fázisa. Az irányzatról kialakult negatív vélemények azonban máig nehezítik az értékelést, a helyzetet pedig tovább bonyolítja, hogy napjainkban a szecesszió a kereskedelmi festészet és a giccs forrásává vált. Lényegében sajnós a mindennapi használati dolgoknál átértékelődött ez a gyönyörű eszmeiség, ami még nagyobb kihívást keltett bennem, hogy a mai átlagos befogadónál is meg tudjam mutatni, mit is jelentett ez a felfogás.

Ebben az időszakban kerültek előtérbe a két, korának legnagyobb festőművésze, Gustav Klimt és Alfons Mucha, akik nagy hatást gyakoroltak rám. Ekkoriban a nő nem juthatott művészi szerephez nem ismerték el, mint híres alkotót, hiába volt tehetséges. Háziasszony volt, szülte a gyerekeket és vigyázott rájuk és nem volt lehetősége alkotni, ami a mai napig fokozatosan eltűnik. Klimt és Mucha imádta a nőket és munkáinak legnagyobb többségében a NŐ a fő inspiráció és ehhez idomulnak a lágy aranyozott és harmonikus színvilágú motívumok. Hasonló hatást szerettem volna elérni a munkámon, amiben a virágok a nőt szimbolizálják és szárai kecsesen vibráló hullámvázisba kezdenek játszódva a zöld és fehér csíkozással és a térjátékokkal, ahogy egymásba fonódnak a kusza kacsakeringező vonalak.

Ezekkel a takargatásokkal Friedensreich Hundertwasser épületeire szeretnék kitérni. Az osztrák építész, festő és filozófus építészete az organikus építészetéhez tartozik, melyet leginkább Antonio Gaudíéhoz lehet kötni. Jelentős filozófiai hitvallás van építészete mögött, mellyel az embert vissza akarja téríteni a természethez. Nagy hatással volt rá a bécsi szecesszió építészete is.

Azért választottam ezt a kissé közhelyes témát, mint a virágok, hogy ezzel is egyértelműbbé tegyem, hogy mennyire közel állok a természethez és hasonlóan, mint Hundertwasser, az volt a célom ezzel a művel, hogy bohókásabbá, vidámabbá és egy kicsit szürreálisabbá tegyem a világot, amit arra értek, hogy zöld-fehér csíkos virágszár nem létezik, de mégis azt az érzetet kelti, mintha minden rendben lenne. Ez is egy fajta ellentét, de azt is sugallja, hogy az ornamentika és a szögletesség között is van egy feszültség, amit a jelenre tudnék kivetíteni, hogy egy olyan rohanó világban élünk, ahol minden geometrikus, szabályos és egységes (ezeket az épületekre értem), folyamatos az urbanizáció, fejlődés, hogy az organikus (lét) formát, mint embert, bekebelezi. Hasonlóan a „természetre épít” Henrique Oliviera, Lethon Wilson és Patrik Dougberty, akik nagy hatást gyakoroltak rám és inspiráltak, nem beszélve a milánói csodáról, ami egy fa installáció:

A svéd Visiondivision projekt építészei egyetemi hallgatókkal közösen tervezték meg az a meghökkentő cseresznyefa installációt, amely közel 100 év múlva fogja elérni végső formáját. Ennyi idő szükséges ugyanis, hogy a fák törzse teljesen belenőjön a kupola formájú ketrecbe. A japán cseresznyefákat idén nyáron ültették el az 50 négyzetméter alapterületű rácsos szerkezetbe. A tervezők szerint legkorábban hatvan év múlva lehet majd egy létrán felsétálni a több méter magas lombkoronába. Az installáció nem csupán a vizuális élmény tekintetében zseniális (habár a végső eredményt csak a jövő generációk fogják látni), de koncepciójában és a hordozott üzenet szempontjából is említésre méltó. Egyrészt azért, mert a hosszú távú tervezésre és a türelemre épül, másrészt, mert a csodafa állandó törődést és karbantartást igényel, így az egyetemi közösségről, együttlétről is szól. Ez a fantasztikus installáció is az ember és a természet kapcsolatáról szól az idő és a generációk szimbolikusságát beleértve, mivel folyamatosan változik és rengeteg törődést és gondozást vesz igénybe. Ebben a projektben is az emberé a legfontosabb szerep.

A tűzzománc elkészítése:

Méretre vágtam a rézlemezt, finoman lecsiszoltam, majd alapozás után, ami legtöbbször fekete vagy színtelen (ha színtelen, akkor égetés után rézsínű lesz) égetés következik, majd egy újabb szín. Ez lett a kép háttere. Ezt száradás után nem égettem ki, hanem belekarcoltam a tetszés szerinti mintát, és ez után a művelet után következett a 850 fokos tűzfürdő. Ezután pedig színes festékekkel kifestettem, majd az égetéssel készült el a mű.

Nem véletlenül választottam a figurális ábrázolásmódot, mert amióta festek, mindig ebben a formában próbáltam közvetíteni a mondanivalóimat. Átlagban az ember áll a festményeim

középpontjában, mivel már óvodás korom óta ez éltet. Érdekel a belső lelki világuk, a dinamikus mozdulatuk az arckifejezésükön át, de akár a formai és felületi ecsetkezelések variálásával is igyekezek egy fajta lélektani feszültséget létrehozni a háttérben egy kis absztrakt, nem konkretizált szín kavalkáddal. A mai napig ezeket próbálom tükrözni a képeimen. Ez a tűzzománcom nem konkrét embert ábrázol, de ugyan úgy megmaradtam a figurális ábrázolásnál, ami bohókás gyermeki vonalakra épül és nem annyira a festőiségre törekszik, de ugyan akkor a növény lágy vonalaival a női szimbólumra és a kecsességre törekedtem.

Valamilyen formában az eddigi munkáimban még, ha csak pár foltban, de szinte kivétel nélkül megjelenítettem a kék színt, ami szintén gyermekkorom óta jelen van az életemben. Ez a szín nyugaltságot, kiegyensúlyozottságot, a vizet és az eget (levegőt), mint a végtelenséget és az életi szükségleteket foglalja magába és ezeket jelenti nekem. A virágok szirmain is megjelenik a kék, de mellette a piros dominál. Azért raktam párba ezt a két ellentét színt, hogy ezzel is egy kis feszültséget keltsek a nézőben és rejtve utaljak a lelki személyiségre, a piros kontrasztban áll a kékkel: bohókás, lendületes, pörgős és dinamikus a letisztult csendes és nyugodttal szemben.

Szerencsére volt rá lehetőségem, hogy kipróbáljam ezt a technikát, ami nagyon közel áll a festészethez és sok meglepetést okoz az égetések után és nem lehet egy képet még egyszer ugyan úgy létrehozni.